

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **T. X. T.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2015, čj. MV-159357-4/SO/sen-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2017, čj. 57 A 99/2015-62, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 10. 2014, čj. OAM-88317-54/DP-2011, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 7. 2015, čj. MV-159357-4/SO/sen-2014.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 10. 2014 zamítlo Ministerstvo vnitra žádost žalobce prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Správní orgán neprodloužil žalobci dlouhodobý pobyt z důvodu, že nesplnil podmínku zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu. Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015 zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni. Současně požádal, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Tomuto návrhu krajský soud usnesením ze dne 23. 9. 2015 vyhověl. Následně žalobu rozsudkem ze dne 31. 3. 2017 zamítl jako nedůvodnou.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, se kterou spojil návrh na přiznání odkladného účinku. V návrhu poukázal na skutečnost, že na území České republiky žije ve společné domácnosti s celou svojí rodinou, v domovském státě již nemá žádné sociální, materiální ani rodinné zázemí. Všichni jeho rodinné příslušníci, tedy rodiče a dva bratři, mají v České republice povolen trvalý pobyt. Nucené vycestování, a tedy odloučení od jeho rodiny, by pro něj i celou jeho rodinu znamenalo nenahraditelnou újmu. Ke svému tvrzení doložil prohlášení obou rodičů, kteří potvrdili, že s nimi žalobce žije ve společné domácnosti, a shodně uvedli, že s ohledem na jejich věk a zdravotní stav se o ně stěžovatel stará, stejně jako o jejich rodinný podnik. Rodiče jeho přítomnost a péči považují za nenahraditelnou. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, stěžovatel dále poukázal na své právo na spravedlivý proces, tedy možnost osobně vystupovat v řízení a být v kontaktu se svým zástupcem.

[4] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasila. Konstatovala, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla stěžovateli prodloužena a skončila uplynutím času. Stěžovatel tedy není k pobytu oprávněn a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by na tom nemohlo nic změnit. Poukázala na mimořádný charakter institutu odkladného účinku, který by měl být vyhrazen pro ojedinělé a výjimečné případy. Zdůraznila, že se nejedná o správní vyhoštění, které by již skutečně mohlo zasáhnout do soukromého a rodinného života stěžovatele. Nelze přitom předpokládat ani zásah do práva stěžovatele na spravedlivý proces; v řízení před Nejvyšším správním soudem nebývá nařizováno jednání ani doplňování dokazování, procesní aktivita stěžovatele se tedy vyčerpala podáním kasační stížnosti.

[5] Před samotným posouzením tohoto návrhu Nejvyšší správní soud k institutu odkladného účinku uvádí následující. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů uvedených v ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud připomíná, že odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepřiznivého soudního rozhodnutí.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci jsou zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti splněny. Přihlédl přitom zejména k rodinným vazbám stěžovatele. V České republice pobývají oba rodiče stěžovatele a jeho bratři, tedy jeho nejbližší příbuzní. Rodiče stěžovatele současně prohlásili, že jsou s ohledem na svůj věk a zdravotní stav závislí na péči svého syna, dále zajišťuje chod jejich rodinného podniku.

[7] Nejvyšší správní soud dále zohlednil skutečnost, že správní rozhodnutí byla založena na závěru, že stěžovatel pro prodloužení pobytu nesplnil podmínku zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu. V důvodech rozhodnutí tak Nejvyšší správní soud neshledal žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by samotné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo kolidovat s důležitým veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se účinky napadeného rozhodnutí pouze odkládají. I v případě, že je správní rozhodnutí vydáno ve veřejném zájmu, neznamená nutně odklad jeho účinků rozpor s tímto veřejným zájmem. K naplnění veřejného zájmu může postačovat i pozdější nastoupení účinků správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud současně nezjistil, že by přiznáním odkladného účinku potenciálně hrozila jakákoli újma jiným osobám.

[8] V návaznosti na námitku žalované, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by nemohlo na situaci stěžovatele nic změnit, poukazuje Nejvyšší správní soud na § 47 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, podle kterého se povolení k dlouhodobému pobytu považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti o jeho prodloužení. Nejvyšší správní soud současně ověřil, že stěžovatel v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podal žádost o prodloužení pobytu před uplynutím platnosti povolení. Do rozhodnutí o kasační stížnosti tedy stěžovatel bude na území České republiky pobývat legálně na základě shora nastíněné zákonem konstruované fikce platného povolení k pobytu.

[9] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozhodnutí

pokračování

žalované ze dne ze dne 27. 7. 2015, čj. MV-159357-4/SO/sen-2014, i rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 10. 2014, čj. OAM-88317-54/DP-2011.

[10] Současně Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu